

הפורחת בכל יום..

הניוז היומי של דרשו.

Dirshu
דרשו ד' ועוזו
קרן עולמית לחינוך
ועידוד לימוד התורה

יום ראשון כ"ז תשרי תשפ"ב | דף היומי בבלי: ביצה לג
דף היומי בהלכה: מסימן תרמ"ו סעיף ה' עד סעיף י'.
מוסר: שפת תמים - פרק ה' מ"ובאמת צריך" עד תחילת פרק ו'.
קנין חכמה הלימוד השבועי: פרק כא עד סוף פרק כא

להצטרפות לקבלת הפותח בכל יום במייל: dirshu@dirshu.co.il

"יולישקא" – סיפור הצלה שמימי | מה מחפש רב עטוף בשמיכה ברחובות בני ברק? | הגניבה שחזרה ביחד עם הגנב | 2241

הסיפור היומי

"האם את אכן יהודיה?" הטיח בה המפקד. אך הנערה, שספגה חינוך טהור ושורשי בבית הוריה הקדושים, למרות מצבה הקשה מנשוא שתקה ולא הגיבה מאומה. לימים הסבירה: "לא רציתי לומר בפה מלא 'אינני יהודיה!'"

עדות מרתקת מפי הרה"צ רבי שמואל אלכסנדר אונסדורפר זצ"ל, רבם של חסידי צאנז בפתח תקווה

עזרה מאותו יהודי אמיד. בחשאי ובהחבא הלכה הנערה בשולי הרחובות, מתוך תקווה שלא יתפסוה הרשעים, אך כאשר הגיעה למקום הבונקר הבחינה כי האיזור הומה חיילים ומפקדים נאצים. התברר כי בשעה זו הללו פושטים על מקום המחבוא שהתגלה. על אתר הקיפוח חיילים, כשאחד מהם פלט לעבר חבריו: "היא יהודיה".

"האם את אכן יהודיה?" הטיח בה המפקד. אך הנערה שספגה חינוך טהור ושורשי בבית הוריה הקדושים, למרות מצבה הקשה מנשוא, לא הגיבה מאומה. היו בה תעצומות הנפש והעוז שנסכו בה את הכוחות להאלם דום. לא להגיב. לימים הסבירה, שהיא לא רצתה לומר בפה מלא "אינני יהודיה!".

- "מה שמך?" שאל אותה אחד הנאצים, והיא נקבה בשם סלובקי טהור - "יולישקא", שם גויי מובהק שיהודים לא השתמשו בו.

- "מה מעשיך כאן?"

- "באתי לבקר חבירה" ענתה.

- "והיכן את גרה?" שאל.

במכון "גנוז קידוש ה'" שבבני ברק, העושה מלאכת קודש בתיעוד, במחקר ובהנצחה של קדושי השואה. התקבלה לפני שנים עדות מרתקת מפי הרה"צ רבי שמואל אלכסנדר אונסדורפר זצ"ל, רבם של חסידי צאנז בפתח תקווה. אחותו של רבי שמואל, מרת פערל הוף ע"ה, הסתתרה בימי השואה בביתם של גויים שהתגוררו בפרשבורג, תמורת תשלום חודשי שהועבר אליהם. אותם נכרים לא הסתירו ממניעים הומניים. תאוות בצע עזה שקיננה בקרבם סייעה להם להתגבר על סלידתם מן היהודיה.

ביום בו יבשו מקורותיה למימון החזקתה והסתרתה, הודיעו לה בעלי הבית כי עליה לעוזבו מיד בלא שום שהיות ופניות בצר לה נזכרה הנערה, כי במקום מסויים קיים בונקר, המשמש כמקום מסתור ליהודים רבים, ביניהם יהודי אמיד מתלמידי אביה הרה"צ רבי שלמה זלמן אונסדורפר הי"ד, מגיד מישרים של פרשבורג.

בחשש רב עזבה הנערה את הבית בו הסתתרה תקופה ארוכה, וכשהיא עוטה על עצמה בגדים שאינם מזוהים כבגדי יהודים, עשתה את דרכה לעבר מקום המחבוא, שם ביקשה לקבל

לעיתים, דווקא בתוך המצבים הקשים, זוכה היהודי לקבל הארה מיוחדת משמים, כזו המזכירה לו, כי אלוקיו עמו על כל צעד ושעל.

נפתלות ונפלאות הן דרכי ה', המנהל את עולמו בחן, בחסד וברחמים. אולם, הנקודה המעניינת הנוספת שבמעשה זה היא גבורת נפשה של הנערה היהודיה, שלא אבתה להצהיר קבל עם ועולם "אינני יהודיה". הכרה פנימית עמוקה זו, אינה נרכשת ברגע, אלא היא פרי עמל וחינוך של שנים ארוכות בהן הפנימו הוריה בנפשה, כי היא בת לעם הנבחר, עם הסגולה.

בימים אלו, אחר שזכינו להשריש בנפשנו כי העולם הזה הוא דירת ארעי, פרודור, וזכינו לשמוח בשמחת התורה, כאשר זקנים ונערים, צעירים ומבוגרים מכרכרים ומפזזים סביב ספר התורה, גם מגיע זמן המעשים. ללמוד. לקבוע עיתים לתורה. אכן, אין אפשרות לשער את הרושם העמוק שנחרת בליבו של הילד הרך הרואה את אביו שמח בשמחת התורה. אולם, גם ברור לכל, כי כאשר האב קובע עיתים לתורה, לא זו בלבד שהוא מגדיל את זכויותיו שלו, אלא גם בנפשם הרכה של ילדיו מתקבעת העובדה, כי לימוד התורה הוא מעל לכל. "אבא הולך ללמוד כל יום". אין ספק, כי עובדה זו עשויה להשפיע רבות על מהלך כל ימי חייהם. ויהי רצון, שנזכה לרוות נחת יהודית מכל צאצאינו. אמן.

(מאורות הדף היומי)

היא נקבה בשמו של רחוב מסויים, מתוך תקווה להחלץ מן המיצר, אך אחד המפקדים הורה לחייל להתלוות אליה ולוודא כי היא אכן דוברת אמת.

חיל ורעדה אחזוהו. עוד מעט קט יתגלה השקר, ולבטח פתיל חייה הצעיר יקפד באחת.

דומם צעדה הנערה המבוהלת ברחובות הריקים, אחריה הנאצי, והיא, נשאה את עיניה למרומים, לבורא עולם, שיחלצה ממצוקתה.

אותה שעה היה הרחוב ריק מאדם, נפש חיה לא פסעה בו. לפתע, נראה רוכל סלובקי זקן דוחף את עגלת מרכולתו באיטיות, מתקדם לעברם.

"יולישקא", צעק הרוכל, "מה את עושה פה?"

היא כמו ניעורה מעילפון עמוק. הרוכל הזקן כינה אותה בשם, שבו היא הציגה את עצמה בפני הנאצים.

- "האם אתה אכן מכיר אותה?" שאל החייל.

- "בוודאי", השיב הרוכל.

- "מנין אתה מכיר אותה?" המשיך לשאול.

- "הן שכנה שלנו היא" ענה.

החייל הניחה לנפשה.

אך נעלם החייל, פנתה הנערה ימין ושמאל לראות את מושיעה,

והנה הוא נעלם כלעומת שבא...

פרשת השבוע

"התעוררתי בבוקר בבהלה ולא הבנתי מה אומר לי החלום - מדוע החזיק סבא בידיו רצועה של חגורה, ומה התכוון לסמן לי בה? הרגשתי כי החלום הזה הוא מסר שנשלח לי משמים..."

חז"ל אומרים כי לא נחתם דינם של דור המבול אלא על הגול

צריכים להדק לו את החגורה מאד. הוא היה נוהג להתפלל בקביעות בבית הכנסת המפורסם 'איצקוביץ' בבני ברק, בו מתקיימים מניינים כמעט בכל שעה ביממה. בוקר אחד, כשלקח אחד מהדודים שלי את הסבא להתפלל באיצקוביץ' והנה הוא מבחין כי המכנס שלובש הסבא עומד ליפול מגופו. מיד הוא נכנס הוא אל אחד מרצעני העורות (סנדלר) שהיה בסמוך וביקש ממנו לעשות חורים נוספים בחגורה של הסבא.

"הרצען עשה עוד חמישה חורים, ובתמורה דרש שלושה שקלים. הדוד שליווה את סבי חיפש בכיס כסף, אך למרבה הצער הבחין כי אין עליו כסף קטן במזומן. התנצל הוא בפני הרצען והבטיח לו כי בהמשך היום ובימים הקרובים, כשיהיה לו כסף קטן יבוא לסגור את החוב. אלא שהשכחה תקפה אותו ועברו להם ימים וחודשים ופרשת 3 השקלים נשכחה ונעלמה. לאחר כמה חודשים הסבא נפטר, וכעת הוא מסמן לי בחלום בפנים

סיפר הרב מנחם שטיין שליט"א: "ישנה מורה המלמדת בסמינר בפתח תקוה, אשר שמעתי ממנה מעשה מפעים שאירע לה לפי תקופה קצרה. באמצע שישנה היא חולמת על הסבא הצדיק שלה, ר' יובל יוסף ז"ל, אשר נפטר באותה השנה, והנה היא רואה אותו בחלומה כשהוא רזה וכחוש, פניו נראות נפולות ושבורות והוא מחזיק בידיו רצועה של חגורה ומסמן לה על החגורה כי צריך הוא לעזרה.

"התעוררתי בבוקר בבהלה ולא הבנתי מה אומר לי החלום - מדוע החזיק סבא בידיו רצועה של חגורה ומה סימן לי בה? הרגשתי כי החלום הינו מסר שנשלח לי משמים, ולכן שיתפתי את בני משפחתי בדבר.

"כששמעו זאת הדודים שלי הם נבהלו עד עמקי נשמתם, וסיפרו לי: בחודשים האחרונים לחייו של סבי, הוא חלה וגופו החל להצטמק ולרזות מיום ליום. כל כך הוא הרזה, עד שהיו

עצובות ושבורות על רצועת החגורה...

"מיד כששמע הדוד את סיפור החלום, מיהר עמי אל חנותו של הרצען והתחלנו לספר לו את כל מעשה החלום. הרצען התרגש מאד מהמעשה ואמר: 'מדהים לראות כמה מקפידים בשמים אף על חוב של שלושה שקלים, אך אני מוחל על כך ובלבד שיהיה לסבא שלך מנוחה בעולם העליון'.

"הודיתי למוכר מכל ליבי ושילמתי לו את החוב במקום. רבותי, וראו איזה פלא - באותו לילה כשעליתי על יצועי, אני חולמת שוב על סבא, אלא שהפעם פניו היו מאירות ושמחות והוא אמר לי בזה הלשון: 'תודה רבה שגרמת נחת לנשמת', והסתלק מהחלום.

"אני מלמדת בסמינר בפתח תקוה, וסיפרתי זאת לכל מי שאני מכירה על מנת שידעו כמה מקפידים בשמים על כל שקל ופרוטה שלקחת מחברך, וכפי שפסק הרמב"ם (הלכות גזילה ואבידה): 'כל הגוזל את חברו שוה פרוטה, כאילו נוטל נשמתו ממנו שנאמר: 'כן ארחות כל בוצע בצע את נפש בעליו יקח'. שהרי האדם מסר מזמנו בחייו בכדי להרוויח ממון, והרי אתה כעת גזלת זאת ממנו ויוצא שגזלת חלק מחייו. 'דין פרוטה כדין מאה', אומרים חז"ל (סנהדרין ח'). כי יזהר האדם שלא לגזול את ממונו של חברו, ולו בפרוטה, ואם כבר עבר ועשה ואינו זוכר למי גזל - יעסוק בצרכי רבים ויתרום למוסדות ציבוריים, ומשמים יכופר לו.

(גיליון 'טוב לחסות בה' בראשית תשע"ט)

הסיפור היומי

הייתי ברכב שלי וראיתי פקח שרושם דו"ח לרכב יוקרה. הפקח עמד מאחורי הרכב. לפתע ראיתי אותו נופל, ואת המכונית נוסעת. זה זעזע אותי. ניגשתי אל הפקח כדי לעזור לו. הוא קם בכוחות עצמו. "ראית מה שקרה?" הוא שאל אותי

בכוח הסליחה - סיפור מדהים על שרשרת מאורעות והסוף המשמח

חיים ולדר

הסיפור שלי התרחש לפני קרוב לעשרים שנה, אבל אני חושב שהוא רלוונטי גם היום. היינו נשואים עשר שנים ולא זכינו להיפקד בילדים. בשנה התשיעית, אחרי שפנינו אל כל הרופאים ואל כל הרבנים, החלטנו ללכת שוב למרן הגר"ח קנייבסקי שליט"א, שאמר כבר בתחילת הדרך בפסקנות: "היו לכם ילדים". הוא רק לא אמר מתי. קיבלנו ממנו ברכות, אך הפעם רצינו לדעת מה עלינו לקבל על עצמנו, שיעזור לנו לזכות בפרי בטן. איכשהו הצלחנו להיכנס בזמן שאין אנשים, ואני פניתי לרב וסיפרתי לו מה עובר עלינו. רבי חיים אמר שוב: "אם ירצה השם, יהיו לכם ילדים". ואז שאלתי: "במחילה מכבודו, איזה דבר אנחנו צריכים לעשות במיוחד כדי להסיר את העיכוב?" הרב חשב קצת ואמר: "סליחות". אמרתי לו: "כבוד הרב, אנחנו אומרים סליחות." "בוודאי". הרב אמר: "לבקש מחילה ממי שנפגע". כעת הבנתי. הרב מרגיש שאנחנו צריכים לבקש מחילה ממישהו שפגענו בו... הלכתי לאשתי ושנינו התחלנו לחשוב במי פגענו. אני חייב לומר שאנחנו אנשים די עדינים, ולא פגענו באיש. זו הייתה תמיהה גדולה בעיני שהגר"ח אמר שעלינו לבקש סליחה. חשבנו יחד ולא הצלחנו להיזכר במי פגענו. ואז אשתי אמרה: "אולי לא פגענו, אבל יש מי שנפגע מאיתנו".

לאחר כמה ימים התארחנו במלון בשבת. בליל שבת הגעתי להתפלל במניין, ומיד כשאני נכנס לבית הכנסת, עומד שם בן אדם ומתבונן בי בעיניים כועסות. אני מנסה להתעלם, אך הוא מוסיף ומסתכל. בשלב מסוים הוא ניגש אלי ושואל לשמי. ענית

לו. "אם ככה, אני לא יכול להתפלל איתך". הוא אמר זאת בקול רם וכולם שמעו. "למה? מה עשיתי לך?" "מה עשית לי? אתה באמת לא יודע מה עשית לי?" "לא. אני אפילו לא יודע מי אתה." "אתה גרמת לי עוגמת נפש נוראה, והפסד כספי גדול. אני לעולם לא אסלח לך, ואני גם לא מתפלל איתך".

הוא החל לארגן מתפללים שיצאו איתו למניין נוסף, תוך שהוא מסנן לכל אחד משפט, שגרם לכל מי ששמע, לזקוף את גבותיו בתדהמה ולומר: "ככה?" ניגשתי לאחד מהם ושאלתי אותו: "במה הוא מאשים אותי?" "הוא אמר שהעללת עליו שהוא פגע במישהו ברכב, ואפילו העדת נגדו בבית המשפט". כעת הבנתי מי האיש... היה זה סיפור שהתרחש מספר שנים לפני כן. הייתי ברכב שלי וראיתי פקח שרושם דו"ח לרכב יוקרה. הפקח עמד מאחורי הרכב. לפתע ראיתי אותו נופל, ואת המכונית נוסעת. זה זעזע אותי. ניגשתי אל הפקח כדי לעזור לו. הוא קם בכוחות עצמו. "ראית מה שקרה?" הוא שאל אותי. אמרתי לו: "כן". תן לי בבקשה את הפרטים שלך, כדי שאם יהיה משהו - תעיד שאכן הוא פגע בי". נתתי לו את הפרטים, וחודשים אחדים לאחר מכן הוזמנתי לבית משפט ונתתי עדות על מה שראיתי. לא ידעתי מי הנהג, כי החלונות היו כהים, וגם לא ידעתי מה היו תוצאות המשפט. רק בבית המלון שמעתי מפי אחרים, שהוא קיבל קנס גדול ושיללה של חצי שנה, וגם נאלץ לעבוד עבודות שירות, שזה פגע בו יותר מכול...

ישבתי עם אשתי, והיא אמרה: "אני חושבת שמה שקרה לך זה לא סתם. אולי על זה דיבר רבי חיים קנייבסקי שאמר לבקש

הסוף. הוא לא האמין למשמע אוזניו". "מאיפה השגת את זה?" ואז סיפרתי לו על מצבנו המשפחתי, על כך שאין לנו ילדים, על דבריו של רבי חיים קנייבסקי שאנחנו צריכים לבקש סליחות, ואיך באותו שבוע הקב"ה מזמן לידינו גם אדם שלא ידענו שנפגע מאיתנו, וגם את הפקח שנתן לנו את ההזדמנות לתקן. הוא התרגש כולו. עיניו התמלאו דמעות. הוא קם ממקומו, חיבק אותי ואמר לי: "אני מוחל לך בלב שלם!!! כעת אני משוכנע לגמרי שפעלת מתמימות ולא מרוע. האמת, הסבירו לי את זה בשבת, אבל עדיין כעסתי עליך. כעת אני מבין שהייתי צריך לעבור את הסבל הזה בתור כפרת עוונות, ושכעת אני צריך למחול לך בלב שלם". "מחול לך, מחול לך, מחול לך", אמר, "וגם תן לי את שמך ואת שם אשתך, ואני אתפלל שתיפקדו".

העברתי לו את ההקלטה וסיכמנו שהוא יפנה עם עורך דין למשטרה ולבית המשפט, כדי לבטל את גזר הדין... ההקלטה אכן עשתה את שלה. אמנם זה לקח זמן, אך בסופו של תהליך הפקח המעליל נעצר והודה. נערך משפט חוזר, ובעל הרכב זוכה מכל אשמה. כספי הקנס הוחזרו לו, והוא אף קיבל פיצויים על עבודות השירות שנאלץ לעשות על לא עוול בכפו. אך הסיוס המדהים של הסיפור קרה עוד לפני כן... כנגד כל הסיכויים, ממש כפי שרבי חיים קנייבסקי אמר לנו שנים רבות לפני כן, לאחר תשעה חודשים ילדה בן. כיום הוא בן 19. הברית התקיימה בבית הכנסת "לדרמן", והשתתף בה איש העסקים הנכבד. הסיפור המיוחד שאירע יצר בינינו קשר, והוא הרגיש חלק מהנס שקרה לנו. הוא גם נתן מתנה גדולה מאוד, שהוכיחה כי סלח באמת ובתמים.

עם השנים נולדו לנו עוד שישה ילדים, ומפעם לפעם אומרים לנו: "אתם חייבים לספר את הסיפור שלכם". אז בחרנו בך לעשות זאת, ואני מקווה שהמסר שלו יהדהד: צריך לפייס כל מי שנפגע - גם אם אתם לא חושבים שפגעתם, וגם אם באמת לא פגעתם. (מעובד מתוך 'אנשים מספרים על עצמם' 11)

מחילה. אולי לא התכוונת לפגוע, אבל הוא נפגע. תבקש ממנו מחילה". ניגשתי אליו, אך הוא לא רצה אפילו לדבר איתי. שלחתי אליו כל השבת אנשים, שיאמרו לו כי כלל לא ידעתי מי ברכב, ושניגשתי לפקח כדי לעזור לו, ובכלל לא התכוונתי לפגוע באיש. אבל הוא אמר: "תכלס, נגרם לי ממנו הרבה צער, ואני לא מוכן לסלוח לו".

רעייתי ואני היינו מוטרדים מאוד. מעבר לבושות ולצער שהיו לנו במלון, ידענו כי אנחנו צריכים שהאיש הזה יסלח לי, כדי שנוכל לילדים. אבל לא ראינו שום דרך לגרום לו להסכים לסלוח. מה שקרה יומיים לאחר מכן הוא בגדר נס גלוי ממש. הגעתי לעירייה לצורך סידורים, ובמעלית נמצאים איתי שני אנשים. פתאום אחד מהם אומר: "הנה זה שעזר לי להחזיר למישהו שהתחצף אליי". אני מסתכל עליו ומזהה את הפקח שנפל. משהו בטון שלו אומר לי, שאני צריך לברר מה קרה. חייכתי אליו ואפילו קרצתי לכיוונו, שירגיש שאני איתו. 'צאתי אחריו מהמעלית, ניגשתי אליו כמו שותף למזימה ואמרתי לו: 'תגיד, מה נסגר שם'. "אל תשאל, הוא חטף קנס רציני ובקושי נחלץ ממעצר". "אבל מה הוא אמר לך, שעשית לו את הקטע של הנפילה?" "אתה מכיר את אלה שיש להם רכב של מיליון שקל והם מרגישים שכל העולם שלהם? אני בא אליו והוא אומר לי: 'אתה יכול לרשום מה שאתה רוצה, רק אל תלכלך לי את השמשה עם הניירות שלך'. הבנת איזה חוצפן? אמרתי: את הבנאדם הזה אני אלמד לקח ... הלכתי מאחורה, עשיתי את עצמי נופל, הלכתי לקופת חולים, קיבלתי יומיים חופש, ואתה סגרת לי את כל הפאזל". "חחח", צחקתי ובתוכי חשבתי: "אם הוא יודע להיות שחקן, גם לי מותר" ... נפרדנו בידידות. ורק לאחר שנעלם מהעין, שלפתי את הפלאפון שלי מכיס החולצה ובדקתי אם ההקלטה עבדה...

משם הלכתי למשרדו של האיש שנגדו העדתי. באתי בלי הזמנה. פשוט נכנסתי לחדרו ואמרתי לו: "אני קלקלת, ואני אתקן". ישבתי לידו והשמעתי לו את ההקלטה מההתחלה ועד

יהלומים מגדולי ישראל

**בני ברק, ליל שבת קודש. מחלונות הבתים
בוקעות זמירות השבת. לפתע נראית דמות
מסתורית עטופה בשמיכה חורפית, צועדת
בלאט לכיוון בית העלמין שבשיפולי העיר...**

נמסכים בנעימות מזרחיות מרטיטות לב. לפתע נראית דמות צועדת בלאט. הדמות המסתורית עטופה בשמיכה חורפית וצועדת לכיוון בית הקברות... האם זה אדם? ואולי זו רק בבואת אדם - כזו שב'סיפורים' פוקדת את בית הקברות?... היתה זו דמותו של הגאון רבי משה הכהן דוויק זצ"ל. ביתו

בני ברק, ליל שבת קודש. עלטה סמיכה מכסה את בית הקברות, אשר ממוקם בשיפולי העיר. הקור והגשם מבריחים את הכול מן הרחובות. מידי פעם נראה חתול, אשר תר אחר מקום מסתור. מחלונות הבתים הסמוכים בוקעות זמירות שבת. ניגונים חסידיים מתערבבים בלחנים שמקורן בעיירות ליטא, אלו וגם אלו

לך תבין מה חולף בראשו של שיכור...
היה זה בחורף, ורבי משה צייד את 'פלוגי השיכור' בשמיכה,
כדי שלא יקפא שם בין המתים. כעבור תקופה קצרה התברר לרבי
משה שהשמיכה נעלמה מהמקום. רבי משה ריחם על ההלך, אך
הוא ניצב בפני בעיה לא פשוטה: היה זה בליל שבת, והוא לא רצה
לטלטל. כיצד תגיע השמיכה לבית החיים!
מכיוון שבחוץ היה קר - והרחובות בין כה וכה שוממים -
החליט לפתור את עניין הטלטול בצורה מקורית: הוא יתעטף
בשמיכה וכך יותר לו לצעוד לבית הקברות...

(ספר זכרון משה עמ' מא, הובא ע"י הרב פנחס זרביב מכוון למעשה.
לתגובות ולחומר נוסף: gmail.com@p0583271323)

של רבי משה היה פתוח לרווחה כפשוטו. אנשים רבים מוכנים
לפתוח את ביתם לרווחה - אך רק בעבור אורחים נעימים. אורחים
מטרידים, יגשו אצלם במהירות את הדלת מצדה השני...
מי מוכן להושיב בשולחנו שיכור שלא פעם מדיף ניחוחות של
אלכוהול?
'פלוגי השיכור' פקד את ביתו של רבי משה לעיתים מזומנות.
כתובת מגוריו הייתה: בית הקברות 'שומרי שבת' בני ברק. דווקא
שם מצא לו השיכור מקום להניח את ראשו. כאשר הציעו לו
פתרונות דיור דחה אותן בשתי ידיים. דווקא שם, בין המצבות,
הוא הרגיש 'היימיש'.

סגולות וישועות

**נשאתי עיני למדומים ושיוועתי שהעסק לא יסתיים בקטטה. תראו
חמודים, נשמתי עמוק, אלו האופניים שלי!!! צעיר חסון נפנה
אלי: "שטויות, אין לך שום הוכחה". בוא איתי ל'שלמה אופניים'
ואוכיח לך, אמרתי. "בסדר", ענה הצעיר וקרץ לעבר חבריו...**

הגניבה שהזרה ביחד עם הגנב

דושת הגז והם מרחפים. אתה לא מתאמץ ולא מזיע ומבצע את
חלוקת הדור הבא למוסדותיו, בצורה זריזה ונעימה הרבה יותר
מאשר עם אופני הילוכים".

וגנבים? שאלתי.

"גנבים נשלחים מן השמים, ותתפלל כל ערב ובקור שאופניך
יהיו רואים ואינן נראים לנוכח ידיים גזלניות אלו" אמר.

נו טוב, אספתי את כל פרוטותי וחסכוניותי והלוואותי, ורכשתי
בכמה אלפי שקלים אופניים חדשים ממונעים, בצבע לבן קרם
ונסיעתם חלקה ונעימה להפליא כמעט ללא רעש. הפלא ופלא,
זה מכשיר מבורך, שעושה נחת רוח לכל אברך שאין ידו משגת
להחזיק מכונית. מבצעי הבוקר היו נפלאים ונוחים ממש, והגעתי
לכולל רענן ונינוח, מודה להשי"ת על הרעיון והרכישה והברכה.
לא היה מאושר ממני בכל העיר. שלוש שרשראות כבדות כבלו
אותם לקיר החנייה בחצר הבניין האחורית, שלוש תפילות ביום
נישאו כדי שלא ישאו חן וחסד וחמדנות בעיני כל רואיהם.

החדווה נמשכה בדיוק שלושה חודשים. יום שישי. שבע
ורבע בבוקר, שני ילדים בידי, והאופניים הממונעים? אין. שרידי
השרשראות החתוכות זעקו את השבר והאובדן. בכיתי, פשוט
בכיתי. שאריות ממנוי הסתיימו להן, ההלוואות הן עול על צווארי
ועכשיו צא לפיזור ברגליך. עברה עלי שבת קשה, ורק במוצאי
שבת נשמתי אויר של נחמה. זה רצון השם והכל לטובה. לוויית
100 דולר מהחברותא שלי, וחזרתי לאופניים הזולים שדורשים
כוח ברגליים.

יום שישי שבוע אחר כך, סיימתי את מבצע הפיזור ודהרת

אני אברך המתגורר באחת מערי השדה, מבורך ומטופל
בתשעה ילדים קטנים שיהיו בריאים, ועסוק עד למעלה מראשי
בללמוד וללמד, וגם בעבודה צדדית קטנה של משגיח כשרות. אין
לי רשיון נהיגה, ולכן מעולם לא רכשתי מכונית, אלא שהמציאות
מוכרת לכולנו - פיזור הילדים בבתי הספר ובגנים אילצה אותי
מפעם לפעם לרכוש אופניים מתאימים.

בשנתיים הראשונות רכשתי אופניים פשוטים, הצמדתי להם
שני כסאות ויצאתי למשימת הפיזור... כשנוסף הילד השלישי
הוספתי עוד כסא. אומנם הכל בטיחותי וחוקי, אבל הנשמה שלי
פרחה ממאמץ הלחיצה על הדוושות.

לא הספקתי לחשוב כיצד אתמודד עם עול הפיזור והאיסוף,
והאופניים נגנבו. התנחמתי בעובדה שבין כה וכה עלי לרכוש
זוג אופניים יותר איכותי עם הילוכים מיוחדים, וזה בדיוק מה
שעשיתי, כמובן שרכשתי גם שרשרת הגנה מתאימה ונקטתי בכל
אמצעי זהירות למנוע הישנות הגניבה.

אחרי ארבע חודשים של עונג עם אופניים משובחים אלו,
גיליתי בוקר אחד שגם הללו עברו לידי גנבים ערלי לב. אינני
זוכר כמה זוגות אופניים "נלקחו" ממני בעשור האחרון, אבל כבר
סיגלתי לעצמי עמידות וחוסן נפשי מפני הגזירה הזו, ושוב ניחמתי
את עצמי שעדיפים יסורי ממון על פני בעיות אחרות, שלא כאן
המקום לפרטן.

כשנולד בני השביעי ועול הפיזור והאיסוף הפך לקשה מנשוא,
שכן אמור הייתי לבצע שניים שלושה סיבובי בוקר לתת"ם ולגנים,
הציע לי ידיד לרכוש אופניים עם מנוע. "אתה לוחץ בעדינות על

הבטריה הוא יחודי למוצר הפרטי. זה אפילו רשום ברשיון".
"אז מי שמכר לי את האופניים רימה אותי", התנצל הבחור.
"אם אתה רוצה את אופנייך בחזרה, שלם לי 400 שקל כי שיפצתי אותם, הכנסתי גם חלפים חדשים, אני לא מוכן להפסיד. תשלם, תקבל".

האמת היא שהזמנתי ניידת, אך זו בוששה לבוא. בכיסי היו 400 שקל שנועדו לקניית השבת. התחלתי להתחשבן. אם אתן לגנב את הכסף, אין לי קניות לשבת, וחופי מזה שזו גזילה על גזילה. אבל רציתי להציל את האופניים היקרים, ותחבתי 4 שטרות של מאה שקל לידי.

לפתע הגיע מלאך משמים. שכן שלי, יהודי מסורתי ששמע על הפרשייה ועל תביעתו של הבחור. הוא חיבק את הבחור בכתפיו ופנה עמו לפינת החנות ואמר לו, "תקשיב חבוב, אני מאמין לכל מילה שלך, סידרו אותך וקנית אופניים גנובים, ועכשיו אתה דורש ממנו 400 שקל, שזה הלחם והחלב של שבעה תינוקות. אני חילוני ואתה חילוני, ושנינו יודעים שהקב"ה אוהב לומדי תורה, היהודי הזה לומד תורה ומתפרנס בדוחק, והוא שילם לך את מה שאתה דורש, אבל אני חייב להזהיר אותך שעכשיו פתחת חשבון עם בורא עולם, שלא אוהב את המעשה הזה".

הבחורציק הוציא את השטרות מכיסו והחזירם לי. חזרתי עם אופני הממונעים השחורים. ובבית? צהלה ושמחה. בחצות לילה צילצל הפלאפון. "שלום, אני דניאל מהאופניים, אין לי מושג מדוע נסעתי אחר כך כמו טלה מכושף, יכולתי לברוח ולהיעלם לך, אבל הרגשתי כמו חתיכת ברזל שנדבקת למגנט. אני מודה, אני הגנב. אני מבקש סליחה... נוכל להיפגש?"

נפגשנו עוד באותו לילה, הוא סיפר לי מסכת חיים נוראית של ילד שגדל בבית בלא מינימום של ערכים, משפחה שהכל מותר בה. "אני לא רוצה להיות כמו האחים שלי", התחנן, "תציל אותי, זה לא סתם שזיהית את האופניים שלך... זה לא סתם שבאתי אחר כך ל'שלמה אופניים', זה לא סתם שעלה בראשך לבדוק את מפתח מכסה בטריה".

עד כאן הסיפור. חלפו מאז חודשיים ימים, אנחנו נפגשים שלוש פעמים בשבוע ולומדים פרק 'אלו מציאות', הסברתי לו שצורבא מרבנן, כלומר תלמיד חכם, יכול לקבל את אבידתו בטביעת עין, ואופני 'אנפוריא' שכמעט אין ראייה לזיהויים ושיש בהם נקודת כסף פיצפונת בכסא, עונים גם על הכלל הזה.

מאחורי הסיפור: את האברך אני מכיר, וגם באופניו הממונעים זכיתי לחזות. אם זכרוני אינו מטעני, זה לא הסיפור הראשון שאני מוציא לאור, ובו הגנב זוכה באמצעות גניבתו לשוב לאבינו שבשמים. ממצוקותיהם - יושעים.

(מתוך ספריו של הסופר ר' יעקב (קובי) לוי הי"ו. הובא בגיליון 'קבלת שבת')

על אופני הפשוטות לכיוון המרכול השכונתי. בצומת אני מבחין בתאונה, שוטרים, ניידות, אמבולנסים. עליתי עם אופני למדרכה כדי לעקוף את הפקק. והנה לנגד עיני אופניים ממונעים נשענים על מעקה בטיחות. צבען שחור מבריק, והם אינם דומים לצבע הקרם לבן של אופני הגנובות. חמישה בחורים גברתיים ורעשניים ניצבו בסמוך לאופניים. והביטו בפניו הפצועים, במבט נוקב סקרתי את הממונעות השחורות, כנף אחרי כנף, כידון, רגלית, בטריה לפתע הבחנתי בנקודת כסף בכסא. היא מוכרת לי, אפילו מאד. החלטתי לאזור אומץ ולהודיע לגברתיים ש"אלו האופניים שלי ואני מתכוון לקחתם בחזרה".

נשאתי עיני למרומים, ושיוועתי שהעסק לא יסתיים בקטטה. תראו חמודים, נשמתי עמוק, אלו האופניים שלי!!! צעיר חסון כבן 21 נפנה אלי: "שטויות, הם שלי. ואין לך שום הוכחה".

יש לי, אני מכיר אותן היטב. אם יש בך קצת אמת, בוא איתי למוכר האופניים ושם אוכיח לך.

"בסדר", ענה הצעיר וקרץ בזווית עין לחבריו. "אתה תיווכח שאין לך שום סימן שהם שלך..." ושוב נקודת הכסף הקטנה בכסא ניצנצה למול עיני, אי אפשר לטעות בה, אבל זה לא הוכחה מספקת. סע אחרי, ביקשתי מן הצעיר, אני על אופני הדוושות, והוא באופניים ממונעים נוסע באיטיות אחרי.

הגענו עד לחנותו של "שלמה אופניים", בינתיים התקשרתי לאשתי וביקשתי שתשלח את בני הבכור עם מסמכי הקניה. שלמה אופניים אחז בניירות, והתחיל לבדוק. מספר שילדה A-5506... "מצטער, מספר השילדה כאן שחוק, נבדוק מספר מנוע. גם הוא שחוק לא נותר ממנו שריד". שלפתי את מפתח הסוויץ, אך הוא לא נתחב פנימה. נו טוב, טענתי, הגנב החליף את הסוויץ, שחק את מספר השילדה והמנוע, אבל אלה האופניים שלי! דמעות בצבבו בעיני, ונקודת הכסף הקטנה המשיכה להבהב, כמו אומרת "אל תאמר נואש".

"אולי נבדוק את הצבע", הציע 'שלמה אופניים'. הוא גרד את הצבע בעדינות, ולא גילה את הלבן קרם. "כנראה שעשו צביעה מקצועית בתנור מיוחד", סיכם שלמה. הצעירצ'יק הביט בי במבט נלעג. "סתם הטרדת אותי, אבל בשביל הכבוד שלך שאתה דתי נסעתי איתך".

הנשמה שלי שאגה מתוכי. 'רבנו של עולם, אתה יודע שאילו האופניים שלי, עשה משהו'. חיטטתי בשקית הניירות וגיליתי שם מפתח קטן המיועד לפתיחת מכסה הבטריה. הכנסתי אותו לחור - 'הודו להשם כי טוב', המפתח נכנס חלקות ופתח את המכסה.

פניו של הצעיר התכרכמו, והחווירו קלות. "שלמה אופניים" - ערך סיכום מחודש, "כן בחורצ'יק, אלו האופניים שלו, מפתח

רוצים לקבל את 'לקראת שבת' מדי שבוע ישירות למייל?
שלח מייל ל- dirshu@dirshu.co.il

האם אדם מחויב למסור את כל ממונו כדי להימנע משמיעת לשון הרע ורכילות?

הצטרפו אלינו ללימוד היומי בספר 'חפץ חיים'

נכלל בגדר סכנת נפשות שיהיה מותר לעבור משום כך על לאו מן התורה, ואף לא לעבור על איסורים מדרבנן. וכן כתבו עוד פוסקים, שאפילו על שבות דשבות אסור לעבור משום הפסד ממון, עיי"ש הטעם.

ולעניין הפסד כל ממונו כדי להימנע משמיעת לשון הרע ורכילות, שהוא לכאורה לאו שאין בו מעשה, הביא ב'עיקרי דינים' בשם הריב"ש שאף בלאו שאין בו מעשה צריך למסור כל ממונו, וכן דעת הגר"ח קנייבסקי. והוסיף ב'עיקרי דינים' שייתכן שגם להסוברים שלאו שאין בו מעשה הוא כעשה ואין מחויב למסור כל ממונו בשביל כך, יתכן שבאיסור שמיעת לשון הרע הדין שונה, וכן דעת הגר"נ קרליץ, שמסתבר שנחשב כ'קום ועשה', כיוון שעושה מעשה חיובי של שמיעה. והגר"א גניחובסקי הסתפק בזה, אולם כתב שדלעת הריב"ש הנ"ל ודאי חייב למסור את כל ממונו. ואם יחליט שאינו רוצה בשמיעת הדיבורים האסורים, לדעת ה'עיקרי דינים' מכל מקום מעמיד עצמו בסכנה שמא כן יתקבלו הדברים בלבד. ודעת הגר"נ קרליץ, שכיוון שלא ניחא ליה בשמיעת הדברים, והקבלה בלב מגיעה אליו ממילא, לא נחשב כ'קום ועשה' ואינו מחויב למסור את כל ממונו (אלא רק לדעת הריב"ש הנ"ל שגם בלאו שאין בו מעשה מחויב למסור את כל ממונו).

בסעיפים הנלמדים היום בסדר הלימוד היומי כותב ה'חפץ חיים', כי גם אם יפצירו באדם מאוד, ואפילו אביו או רבו, שיספר להם על עניין מסוים, והוא יודע שבתוך הסיפור יוכרח לבוא לידי לשון הרע, ואפילו אבק לשון הרע - אסור לו לשמוע להם.

בביאורים ומוספים שבמהדורת 'דרשו' מביאים, כי אם אמרו לו אביו או רבו שבקשתם היא לתועלת, יש שכתבו שנראה שמותר לו לסמוך עליהם, אפילו אינו יודע מהי התועלת. אכן, אם יש חשש שאם לא יפרטו את סיבת התועלת לא יאמין הנשאל שזה לתועלת, חייב המבקש לספר את סיבת התועלת, כדי שהמספר יכוון בסיפורו לתועלת - שזהו אחד התנאים להיתר לספר לשון הרע לתועלת.

עוד כותב ה'חפץ חיים', כי כמו בכל שאר לאווין, אסור לדבר לשה"ר גם במקום של הפסד, ואפילו יישאר מחוסר פרנסה. ולדוגמה, אדם שעובד אצל אנשים שאין בהם ריח תורה, ואם ישמור פיו יחזיקו אותו לשוטה ופתי ויפטר אותו - אין זה מתיר לו לדבר לשון הרע, ומחויב לתת את כל אשר לו ולא לעבור.

בביאורים ומוספים מביאים על כך את דברי המשנ"ב (תרנ"ו סק"ג), שאף אם יצטרך לחזור על הפתחים אי אפשר להתיר עבור זה איסורי תורה, וכן כתב לקמן ב'חפץ חיים' שפשוט לכל יודעי דת ודין, שדבר זה שאינו יכול לפרנס את בני ביתו - אינו

להתחיל את היום ברגל ימין

חוויה רוחנית מדי יום אצלך בחייל

הלכה, סיפורים, רעיונות, ווארטים ועוד... אקטואלי ומרתק
הצטרפו בחינם לאלפי מנויים, שלחו מייל לכתובת:

dirshu@dirshu.co.il

הפורתח
בכל יום..

המייל היומי של 'דרשו'.

מדוע כתב רש"י על אדם מסוים שהוא 'מכונה חסיד'?

ביצה דף לג

כך אמר לי רבי שמואל המכונה חסיד (רש"י ד"ה מוסתקי)

של אחד יותר ממידתו באמת, יטעו בו, וימנו אותו למשרה שאינו ראוי לו, או ישתדכו עמו בטעות ונמצא שמזיק להן, וזה חוץ ממה שמזיק לאותו אדם בעצמו שיסבור על עצמו שהוא אדם גדול וחשוב, ויהיה איש חשוב בעיניו, ויתכן דרש"י לא הכיר בעצמו את רבי שמואל, אם הוא חסיד או לא, ואילו היה כותב ר' שמואל חסיד היה מזיק לרבי שמואל על הצד שאינו חסיד, עכ"ל.

ובענינו, מסתבר שלא יזיק לאדם, ומה שהוא עצמו יחשיב עצמו לרב, הוא לתועלת, וכשם שמותר לדבר לשון הרע לתועלת גם זה מותר.

ובעצם דברי רש"י, בספר חוט שני (ר"ה י"כ עמ' שנא) ביאר באופן נוסף, שמה שכתב רש"י המכונה חסיד, רש"י בא לומר בזה, שכולם אומרים שהוא חסיד! ולא רק אני רש"י אומר שהוא חסיד, אלא הדבר אף מפורסם כך.

(חשוקי חמד ביצה לג:)

הגאון רבי יצחק זילברשטיין שליט"א, נשאל שאלה: לראובן היה שכן בשם שמעון, הוא היה מדוכדך וקצת נוטה לדיכאון, וכדי לרומם את רוחו הדפיס ראובן מדבקה, ובה כתוב 'הרב ר' שמעון', והדביק אותה על תיבת הדואר, שמעון לא ידע מי עשה לו זאת אולם נהנה, וכנראה תרם לו למצב הרוח, האם עשה ראובן כדין? והשיב הגר"י, הנה במסכת ביצה (לג:) כתב רש"י (ד"ה מוסתקי): "כך אמר לי רבי שמואל המכונה חסיד". וכתב על כך הגאון ר' אלחנן וסרמן בקובץ מאמרים (עמ' נ): יש לדקדק למה הוסיף רש"י תיבת "המכונה" ולא כתב "חסיד", והרי ידוע שברש"י התיבות ספורות ומדודות אין בהם שפת יתר. אבל נראה שלימדונו רש"י בזה דבר גדול, דהנה מבואר דאיסור לשון הרע הוא כל שעל ידי דיבורו גורם היזק לחברו שלא כדת, ולפי זה י"ל דגם המגדיל מעלת חברו יותר מכפי שהוא באמת, גם זה בכלל לשון הרע, כי יגרום היזק בדיבורו, ולדוגמא אם יפליג בשבחי

* שיעורים מקוצרים על הדף היומי

* דף היומי בהלכה - 5 דקות ביום

* ווארטים וסיפורים מיוחדים לפרשת השבוע

* סיפורי צדיקים ותוכניות מיוחדות

הכל במקום אחד

קו השיעורים של 'דרשו' *4992 או 077-2222-666

לשמוע ולחשמוע

ברכב, בבית, ובכל מקום..

התקשרו לקו השיעורים של 'דרשו'
וקבלו אלפי שיעורים והרצאות להאזנה

077-2222-666

פרשת השבוע מפי מיטב המרצים

חדשות 'דרשו' ועדכונים

מידע לנבחני 'דרשו'

'גישמאק בלימוד'

הרצאות על מתיקות התורה

שיעורי תוספות לפי סדר 'הדף היומי'

הרצאות לחגים ומועדים

תוכניות מיוחדות

שידורים חוזרים מאירועי 'דרשו'

שיעורי 'הדף היומי'
בעברית, אידיש וצרפתית

שיעורי 'הדף היומי בהלכה'
בבקאות ובעיון

'הפותח בכל יום'
תוכנית יומית עם
סיפורים וחיזוקים

חדש במערכת

ניתן להאזן או להאיץ את קצב שמיעת השיעורים
לחצו 7 להאטה או 9 להאצה

קו השיעורים של 'דרשו' לחייג, ללמוד, לדעת

מדוע ההדס נקרא בתורה 'עבות'?

שלא היו בו עלים כלל, ובלבד שרוב אורך השיעור משולש כנדרש. ויש להעדיף הדס שהיו עלים לכל אורכו ונשרו, על פני הדס שלא היו עלים במיעוטו כלל. ואם בשיכבות העלים שנותרו בהם עלים, נשר אחד מתוך שלושת העלים שבכל שיכבה - למרות שבכל שיכבה נותרו רוב העלים - אין להכשיר הדס זה.

[שו"ע תרמו, ה, משנ"ב יח, וביה"ל ד"ה ולעיכובא; ביאורים ומוספים דרשו, 32 ו'43; וראה שו"ע תרנ, א]

ההדס נקרא בתורה 'עבות' על שם העיבוי של שלושת העלים מסביב לענף, בכל אחת משיכבות העלים; ולפיכך, 'שילוש' עלים זה הוא תנאי לכשרות ההדס. לכתחילה, צריך שההדס יהיה משולש לכל אורכו, כלומר, באורך של שלושה טפחים (-24 28.8 ס"מ, לשיטות השונות) לפחות, שזהו שיעור האורך הנדרש לכשרות ההדס (ראה במקורות). ובדיעבד, ההדס כשר גם אם נשרו העלים בחלק מאורכו, או

הדס שבראשו יש שכבות צפופות של עלים וכולן נשרו - האם הוא כשר?

יוצאות מחלק המהווה מיעוט של הענף, וכמצוי שבראש ההדס השכבות צפופות יותר מאשר בתחתיתו; ורוב זה של השכבות, נשר, ונותר רק מיעוט משיכבות העלים, אשר פזור על פני רוב הענף - יש שצידדו להכשיר, כיון שרוב אורך הענף מכוסה; ויש שכתבו, שנדרש רוב 'עבות' הן באורך הענף והן במספר שיכבות העלים.

[ביאורים ומוספים דרשו תרמו, 26 ו'30]

כאמור, אם רוב ההדס משולש, הריהו כשר בדיעבד. ומה נחשב כ'רוב' לענין זה? יש שסוברים, כי די ברוב מדויק, כלומר, אורך הענף הנדרש להדס הוא שלושה טפחים, כנ"ל, והרוב הוא מעט יותר מטפח ומחצה. אולם, לדעת פוסקים רבים, נדרש רוב הניכר לעינים, דהיינו, קרוב לשני טפחים, או יותר. ובמקרה ששיכבות העלים מפוזרות על פני הענף באופן שרובן

באיזה מקרה 'מצילים' שלושה עלים את כל ההדס?

ברם, אם נותרו בראש ההדס שלושה עלים רעננים, חל שם 'הדר' על כל ההדס, והוא כשר. ואם העלים שבראש ההדס אינם יבשים, אך גם אינם רעננים, אלא 'כמושים' - יש אומרים, שאף באופן זה ההדס כשר; ויש אומרים, שאין בכוח העלים שבראש ההדס 'להציל' את ההדס מפסול 'יבש', ולהעניק להדס שם 'הדר' אלא כשהם רעננים, אך לא כשהם יבשים.

[שו"ע תרמו, ח-ט, ומשנ"ב כ, כא, כו רכז; ביאורים ומוספים דרשו, 37]

כפי שלמדנו, מה שנאמר בתורה על האתרוג 'פרי עץ הדר', מתייחס לכל ארבעת המינים, שהם צריכים להיות 'הדר'. ולכן, הדס שעליו יבשו - פסול. ודרגת היובש הפוסלת היא - כאשר העלים מאבדים את צבעם הירוק, והוא הופך ללבן או לחום, והם 'נפרכים בצפורן'. ולכתחילה, ראוי להחמיר גם במקרה שהעלים ירוקים, אך הענף עצמו התייבש.

אתמול למדנו

* כדי שההדס יהא כשר למצוה, צריך שבכל שיכתב עליהם, המכונה 'קן', יהיו לפחות שלושה עלים, העומדים בגובה שווה, דהיינו, בשורה שווה בגובהה מסביב לענף. ויש שהגדירו דין זה, שאם קו אופקי - הנקרא 'חוט המקיף' - יכול להפגש בכל שלושת בְּסִיסי העלים, הרי זה משולש. ובדיעבד, יתכן שאפשר להקל אף בפחות מכך.

* הדס שראשי עליו אינם מגיעים לתחילת העלים שמעליהם, כך שחלק מהענף אינו מכוסה בעלים - לדעת רוב הפוסקים, הריהו כשר; אך לכתחילה יש להחמיר בדבר.

מה שלמדנו לפני מאה ימים:

האם ילד צריך לצום בשלושת הצומות האחרונים שלפני ה'בר מצוה'?

Mendy Hechtman/Flash90

ולאחר גיל זה, חייבים אף הנערים החלשים לצום במשך כל היום. ויש שנהגו שהקטנים צמים בשלושת הצומות האחרונים שלפני ה'בר מצוה', אך יש מהפוסקים שכתבו כי אין למנהג זה מקור ולא תוקף של מנהג, ואף מי שנהגו כך בבית אבותיו, אינו מחויב לצום.

[שו"ע תרטז, ב, ומשנ"ב ד רט; ביאורים ומוספים דרשו, 18]

קטנים בריאים מגיל תשע ומעלה, וקטנים חלשים מגיל עשר ומעלה, חייבים ביום הכיפורים ב'תענית שעות', דהיינו, שיש לאחר את זמן אכילתם ביום באיחור ניכר. ובזמן חכמינו ז"ל, חייבו את הקטנים מגיל אחת עשרה ומעלה לצום כל היום, אך בזמננו הגוף חלש יותר, ואין מחייבים את הקטנים להתענות עד שיגיעו לגיל שתים עשרה - לבת, ולגיל שלוש עשרה - לבן.

077-2222-666 או *4992

קו השיעורים של 'דרשו' - לחייג, ללמוד, לדעת

הלוח היומי

כ"ז בתשרי | רבי אלעזר ב"ר שמואל רוקח
מאמסטרדם זי"ע בעל 'מעשה רוקח'

יארצייט:

ד' תקמ"ט: רבינו יצחק בן רבינו שמואל זי"ע מבעלי התוספות
ה' שג: רבי אברהם ב"ר אביגדור זי"ע אב"ד פראג
תק"ב: רבי אלעזר ב"ר שמואל רוקח מאמסטרדם זי"ע בעל 'מעשה רוקח'
תש"מ: רבי שרגא שמואל ב"ר ברוך יהודה שניצלר זצ"ל גאב"ד טשאבא
תשנ"ה: רבי מאיר מאלין זצ"ל ראש ישיבת כנסת יהודה

יארצייט הגאון רבי יורם מיכאל ב"ר חנניה אברג'ל - ראש רשת הכוללים "רב פעלים"
מהי מסירות נפש?

הגה"צ רבי יורם אברג'ל אמר: אנו צריכים להיות מוכנים בכל עת ובכל שעה לעשות רצון הבורא גם אם ידרש מאיתנו לוותר לשם כך על דברים שהם יקרים לנו ביותר ואנו מאוד רוצים אותם, והתגברות זו למסירות נפש תחשב, כי מסירות נפש משמעותה גם מסירת וביטול הרצון האישי של האדם בפני רצון הבורא.

(אמרי נועם להגר"י אברג'ל - וירא)

נשתדל לוותר על רצונותינו הפרטיים אף בדברים שאנו חושקים בהם מאוד, ונבטל אותם מפני רצון השי"ת.
(כגון: חשק עז לדבר על הזולת, דיבור באמצע הלימוד, בגד שאינו עונה על גדרי ההלכה)

* שיעורים מקוצרים על הדף היומי

* דף היומי בהלכה - 5 דקות ביום

* ווארטים וסיפורים מיוחדים לפרשת השבוע

* סיפורי צדיקים ותוכניות מיוחדות

הכל במקום אחד

קו השיעורים של 'דרשו' 4992* או 077-2222-666

לתשומת לבכם: התמונות המוצגות כאן יש עליהם זכויות יוצרים ואין להשתמש בכל שימוש שהוא ללא היתר בכתב

העלון מופץ לזיכוי הרבים, אנא הימנעו מקריאה בשעת התפילה וקריאת התורה

דרשו | רח' הקבלן 45 ירושלים | 02-5609000 | לשאלות ופניות בכל נושא: dirshu@dirshu.co.il